

Nr 24.

Av herr **Andersson, Elon, m. fl.**, om ökat anslag till ödebygdsvägar inom vissa delar av Gävleborgs län.

Anslag till byggande av ödebygdsvägar kan enligt nu gällande bestämmelser utgå allenast inom Norrbottens, Västerbottens, Västernorrlands och Jämtlands län samt vissa delar av Kopparbergs och Värmlands län.

Vissa delar av Gävleborgs län äro i de avseenden, varur behovet av ödebygdsvägar bör bedömas, jämförbara med de områden, vartill dylika anslag nu kunna utgå. Detta gäller främst de socknar i norra och västra Hälsingland, vilka tillhöra Hälsinglands sydvästra, Hälsinglands nordvästra och Hälsinglands nordöstra vägdistrikt. I skogstrakterna inom dessa socknar äro avstånden betydande och bebyggelsen så avlägsen från huvudvägarna att man med skäl kan tala om ödebygder. Stora delar av denna bebyggelse saknar väg eller har endast bristfällig sådan. Att tillgodose detta behov genom byggande av enskilda utfartsvägar kan endast i begränsad omfattning komma ifråga, då avstånden äro så stora och kostnaderna för vägens anläggande så betydande att tillgängliga resurser icke räcka till. Möjligheten av kommunala anslag är också starkt beskuren, då kommunernas skattekraft redan förut är mycket ansträngd. Som exempel kunna vi hänvisa till ett beslut av Ramsjö kommunalfullmäktige den 19 december 1937 där en begäran från två byar om kommunalt bidrag till byggande av väg avslogs, då ett sådant företag skulle överstiga kommunens ekonomiska bärkraft. Fullmäktige beslöto i detta sammanhang uttala en önskan att samma bestämmelser om ödebygdsvägar borde gälla där som för angränsande trakter i Jämtlands och Västernorrlands län. Ödebygdens vägfrågor kunna därför lösas enbart genom vägdistriktens mellankomst. De bygder inom Hälsingland, varom här är fråga, skulle då vara väl betjänta med allmän väg av den enklare och därför billigare beskaffenhet, som ödebygdsvägar utgöra. Utom det att de isolerade bygdernas behov av vägar därigenom snabbar kunde tillgodoses, skulle även det allmännas kostnader för väganläggningarna och vägunderhållet högst avsevärt kunna nedbringas. Att medgiva en sådan ändring av nu gällande bestämmelser angående bidrag till byggande av ödebygdsvägar att anslag finge utgå även inom de av oss föreslagna områdena inom Gävleborgs län skulle således i verkligheten betyda icke en ökning utan en sänkning av det allmännas kostnader och dessutom en betydelsefull hjälp för de vidsträckta väglösa trakter, varom här är fråga, fullt lika berättigad som den, vilken nu kommer angränsande län med liknande befolkningsgeografiska förhållanden till godo.

Med hänvisning till ovanstående tillåta vi oss därför hemställa,

att anslaget till ödebygdsvägar utsträcker att omfatta även de delar av Gävleborgs län, som tillhöra Hälsinglands sydvästra, Hälsinglands nordvästra och Hälsinglands nordöstra vägdistrikt, samt

att anslaget med hänsyn därtill höjes från 1 800 000 till 1 900 000 kronor.

Stockholm den 19 januari 1938.

Elon Andersson.

H. Sten.

Nils Holmström.

P. Granath.

Per Andersson.

Carl Eriksson.
